

obsmrtnici Čopu); preozka se je zatorej zdela poetu vsebina „mojega krmarja“, pa jo je tedaj razširil s priznavo: „naš krmar“. Ali ni Čop v „Ill. Bl.“ ocenil vseh „Čbeličarjev“, in ne le Prešerna — v znani oceni po Čelakowskem (1833)? Ali se ni boril s cenzuro tudi za „Cesarja in opata“, in ne le za „Novo pisarijo?“ „Čolnič nov“ pomeni v elegije današnjem licu — „Kranjsko

Čbelico“; da je v prvotnem besedilu — le svojo poezijo mislil ž njim Prešeren, to je nam le embrionalna faza v razvoju in postajanju današnje umetnine, le literarnohistorično dejstvo; toda komentar kak — današnji dovršeni umetnini, kakor jo imamo iz l. 1846. in 1847., pa ta embrio — ni! Zatorej vsled tega vendarle: Lelj-Čop!

(DALJE.)

GRIŠA:

TAM ZUNAJ...

Tam zunaj oblačno nebo
in čezinčez temá —
v temni je prišla zavesi
žalost iz neba...

In iz oči so prišle
na lice srebrne solzé —
in trudno srce so objele
smrti mrzle roke...

Oh, in zato je temá —
zato je tam zunaj mraz —
zato je nebo poškopilo
moj žalostni obraz!...

GRIŠA:

POSLAVLJAJO SE PESMI...

Poslavlajo se pesmi
od plašnih ptičjih trum —
in žalostnih akordov
umira glasni šum.

Poslavlajo se zvezde
od sinjega neba,
poslavlja se ljubezen
od bolnega srca...

Poslavlja se od mene
vse, kar ljubilo je —
beži, beži od mene
in več ne vrne se...

